Povídky, pohádky a další

20. Pohádka o žirafě

Dnes jsou žirafy vysoké, mají na pískově žluté srsti hnědé skvrny, na hlavách malé růžky a dlouhé, elegantní krky. Ale nebylo to tak vždycky.

V těch pradávných dobách, kdy člověk teprve poznával, co ho odlišuje od zvířat, byly žirafy velké asi jako dnes kůň a měly přibližně stejně dlouhý krk. Jejich kůže byla vždy pískově žlutá bez jediné skvrny a hlavy mívaly úplně hladké, bez jakéhokoli hrbolku.

Žirafy žily spokojeně na afrických travnatých pláních a jediné co je trápilo, byli lvi. kteří je lovili. Těm však dovedly vždy rychle utéct.

Jednou si dvě malé žirafy hrály na honěnou. Jedná se jmenovala Sofie a druhá Lily.

Lily si dobírala Sofii: „Nikdy mě nedohoníš! Já jsem rychlejší! Cha, cha, cha.“

„Ale dohoním tě, dohoním!“ křičela Sofie.

Obě se rozběhly plnou rychlostí. Jenže Sofie zakopla o kámen. Při pádu narazila hlavou do dutiny v akácii a zasekla se tak, že nemohla vyprostit hlavu z úzké díry. Na hlavě jí okamžitě vyskočily dvě pořádné boule.

Když to Lily viděla, běžela pro pomoc. Sehnala jen hrocha a dvě zebry. Zvířata popadla Sofii za nohy a tahala a tahala.

„Au, au, au, au, au, to bolí!“ naříkala uvězněná žirafa.

Prach, který Sofie svými kopyty vířila, a bláto z louže pod jejím tělem zašpinilo její srst.

Hroch, zebry i Lily si chvíli odpočinuli a pokračovali v záchraně. Dalo jim to hodně práce a dost se při té záchranné akci zapotili, ale nakonec se dílo podařilo. Sofiina hlava vylétla z díry jako špunt z láhve.

Zvířata se sice ocitla na jedné hromadě, ale to nemohlo pokazit jejich radost. Všichni spokojeně odešli.

Sofie se šla napít, aby zahnala žízeň po tom vysvobozování. Když však sklonila hlavu k vodní hladině, nevěřila svým vlastním očím. Na hlavě se jí objevily dvě boule, krk i nohy byly měla tak nezvykle dlouhé, že se jí z toho chtělo plakat. Celé její tělo pokrývaly hnědé fleky. Zkusila se trochu omýt, ale některé skvrny ne a ne pustit.

„Co se mi to stalo?“ plakala.

Aby toho nebylo málo, ostatních žirafy se jí smály kvůli jejímu vzhledu. Dokonce ani její nejlepší kamarádka Lily ji nešetřila.

„Jé ty seš teda ohyzda ohyzdná. Být tebou tak někam zalezu a už nevylezu!“ pokřikovaly její bývalé kamarádky.

Sofii to moc bolelo a raději odešla pryč.

Sedla si pod strom a lítostivě plakala.

Tu k ní přišla stará moudrá slonice.

„Co se ti stalo, že tak pláčeš?“ zeptala se slonice žirafy.

Sofie jí pověděla, co se stalo a na závěr řekla: „Jen se na mě podívej, jsem hrozná šereda. Žádný žirafí kluk si mě nevybere a já zůstanu nadosmrti sama. A k tomu se mi smějou i moje kamarádky. Co jen budu dělat?“

„Přemýšlej k čemu ti můžou ty dlouhé nohy a krk posloužit. Třeba zjistíš, že díky těm nohám poběžíš rychleji než ostatní… Skvrny ti pomohou lépe se skrýt před šelmami a ten krk docela určitě dosáhne na nejvyšší větve s těmi nejšťavnatějšími lístky," poradila stará slonice a pohladila Sofii svým chobotem.

Sofie přestala brečet. Postavila se v celé své nádheře. Vstávání jí šlo sice trochu ztěžka, ale nakonec přece jen stála na svých nohách. Zvedla krk a pokusila se hlavou dosáhnout na vysoké větvičky.

Okousala celou hrst velmi chutných listů. Tělem jí projela hrdost na to, co právě dokázala. Zkusila i běžet a objevila, jak moc je rychlá. Lvi ji nedokázali ulovit, ani Sofii nepostřehli, jen díky jejímu zbarvení. Obojí Sofii potěšilo.

Vrátila se ke svým kamarádkám a kamarádům. Ti se jí zase smáli. Jakmile ale ostatním žirafám ukázala své nové dovednosti, rychle se jí přestali posmívat.

Najednou všechny žirafy chtěly vypadat stejně jako Sofie. Schválně strkaly hlavy do dutin stromů a nechávaly se zachraňovat, jen aby měly skvrnité tělo, dlouhé nohy, krky a růžky.

Žirafí kluci totiž přišli na to, že ty růžky jsou dobré k soubojům o žirafí holky nebo při ochraně území.

Od těch dob jsou žirafy vysoké s dlouhým krkem, růžky na hlavách a mají skvrnitou srst.